

[Svend Erik Hovmand]

borgers følelse af større ansvar for sin egen tilværelse samt at tilskynde kommunale myndigheder til alternative løsninger, større effektivitet og mindre forbrug.

Hvis vi kan gennemføre en sådan nulløsning i vores ramme, hvad betyder det så? Det betyder, at vi, ud over det som regeringen mener at kunne spare, opnår en besparelse på omkring 1 mia kr. yderligere i 1981 stigende til 5,5 mia kr. yderligere i 1984. Dette er tal, som jeg tror også finansministeren må have interesse i; på hans eget budget kunne der nok være behov for at få foretaget en sådan besparelse.

Lad mig i øvrigt sige til finansministeren, at det er rigtigt, at regeringen har tilkendegivet et synspunkt om, at man yderligere skal begrænse væksten i den offentlige sektor ud over de to procent, som er aftalt for 1981. Må jeg spørge direkte: hvor langt forestiller ministeren sig at gå ned? Er det en nulvækst, vi stiler imod, og i givet fald hvornår?

Det andet synspunkt, som jeg gerne vil hæfte mig ved, er finansministerens bemærkning om, at man på en række af de områder, som venstre nævner her, allerede er i gang med at overveje forslag og på enkelte områder også har gennemført dem. Ja vel. Men det forholder sig rent faktisk sådan, at det i dag er mere end ét år siden, regeringen på en sølvbakke fik serveret to omfattende kataloger af spareideer. Hvad er der sket siden, hr. minister? Hvad har regeringen foretaget sig? På nogle ganske få områder har man gennemført nogle ændringer af standarder og normer, og så har man gennemført en socialindkomst. Men man har jo ikke i nær tilstrækkelig grad gennemgået og seriøst gennemarbejdet de forslag, som er forelagt. Jeg vil gerne spørge ministeren, hvornår vi får en gennemarbejdet redegørelse fra regeringen for de to sparekataloger, som foreligger.

Så vil jeg gerne sige til hr. Hans Hækkerup, at det naturligvis er et synspunkt, at man ikke kan stoppe væksten i den kommunale sektor, men det er et synspunkt, som jeg tror hr. Hans Hækkerup vil have svært ved at fastholde i tiden, der kommer. Der er nemlig ingen tvivl om, at masser af mennesker har svært ved at forstå, hvordan det kan være, at de skal holde igen, at de skal acceptere en mindre realløn, når det offentlige kan tillade sig at udvide sin vækst, at bruge mere og mere, for det er jo det, der er tale om. Det

er rigtigt, at der har været tale om besparelser, men hvad er det for nogle besparelser? Det er ikke reelle besparelser. Det, der har været tale om, er, at væksten er blevet lidt mindre, end den ellers ville have været, men der er stadig væk en vækst tilbage, der er altså stadig væk et stigende forbrug i den offentlige sektor. Vi er et af de lande i verden, som har det største offentlige forbrug, og jeg tror, det er vigtigt, at hr. Hans Hækkerup gør sig klart, hvilke vanskeligheder vi styrer ind i, hvis vi fortsætter med en vækst i den offentlige sektor.

Jeg er glad for tilslutningen fra hr. Fleming Jensen.

Jeg skal sige til hr. Thorndahl, som havde en række positive, men også nogle kritiske bemærkninger til forslaget, at jeg synes, det ville være en god idé, hvis hr. Thorndahl læste bemærkningerne til forslaget; her ville han kunne få svar på et af de spørgsmål, han stillede angående specielt spildevandsanlæg.

Må jeg så sige til fru Birthe Nielsen, at det nok ville være klogt, hvis fru Birthe Nielsen så finansministeriets redegørelse af 24. januar til finansudvalget, hvor man opregner, hvilke merudgifter regeringen agter at pålægge kommunerne i 1981. Det er et tal, der netto når op på 300 mill. kr. Derfor synes jeg nok, det er en betænkelig sag, når fru Birthe Nielsen her siger, at der er foregået meget store besparelser; der er rent faktisk tale om en fortsat vækst i den kommunale sektor.

Hvad angår gratisprincippet, synes jeg, det vil være væsentligt at interessere sig for bemærkningerne. Heraf fremgår det, at gratisprincippet i virkeligheden ikke er særlig socialt, men at det tværtimod i mangfoldige tilfælde er de socialt stærke, der bruger det mest, og de socialt svage, der har den mindste fordel af det.

Lad mig afslutningsvis sige, at dette med at betale for mad på sygehuse er noget, man i mange år har gjort i Sverige. Jeg tror, at vi med de voldsomme udgifter, vi har også på dette område, bliver nødsaget til at acceptere; at der skal foretages visse begrænsninger.

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Jeg skal kun gøre ganske få bemærkninger. Den første er til hr. Svend Erik Hovmand, der i sine indledende bemærkninger talte om »den stadige strøm af statslige cir-